



## Školní zpravodaj (ne)jen o škole

# ZDRÁVKA

ŠKOLNÍ ROK 2018/2019

ČÍSLO 3

19. ČERVEN 2019



**Milí čtenáři,**

je to vlastně okamžik, kdy jsem se s Vámi vítala v prvním zářijovém čísle našeho školního časopisu a jako mávnutím kouzelného proutku je tu konec školního roku. Opět byl naplněn spoustou školních i mimoškolních aktivit, není možné vyjmenovat všechny akce. Za zmínku jistě stojí velký počet odborných domácích i zahraničních exkurzí, úspěchů ve sportovních i odborných soutěžích, účast v projektech EU, práce v oblasti dobrovolnictví, spolupráce s Nemocnicí Tábor, a.s., městem Tábor a dalšími. Školní rok 2018/ 2019 je a bude ve znamení získání prvního a třetího místa v soutěži Jihočeská sestřička. Zde se naši žáci seznámili se současným ministrem zdravotnictví Adamem Vojtěchem, který pak naši školu navštívil a diskutoval se třetíáky a čtvrtáky.

Školní čas naplněn především vzděláváním a nyní se blíží zasloužený odpočinek v podobě prázdnin pro žáky a dovolených pro zaměstnance školy. Všem přeji krásné léto.

Na závěr chci ještě připomenout významné osmdesátileté jubileum, kterého se naše škola v letošním roce dočkala.

*„Milá Zdrávko,*

*jsi silná díky všemu, co jsi překonala a plná naděje a radosti díky tomu, co tě dále čeká. Z celého srdce ti přeji k narozeninám jen to nejlepší, ať si i dále držíš tradici, kterou máš a v oboru potkáváme stále více a více tvých absolventů, kteří se obětavě a svědomitě starají o své pacienty. Přeji ti hodně spokojených a usměvavých žáků i zaměstnanců, protože čím víc se směješ, tím víc ti to sluší.“*

Mgr. Jana Jandáčková  
ředitelka školy

*Vážení a milí čtenáři,*

*těžké tomu uvěřit, ale tento školní rok jde do finále a my Vám opět přinášíme něco málo z obrovské škály našich školních i mimoškolních počinů. Jsme velmi rádi, že se nám vše, co jsme si přáli, vyplnilo. Rok 2018/2019 byl pro nás všechny velkou inspirací a motorem pro naši další činnost.*

*S přáním krásného a prosluněného léta Vaše redakce*



## Přivítali jsme vzácnou návštěvu z Ministerstva zdravotnictví

Celé to začalo na soutěži Jihočeská sestřička. Po příjezdu Ministra zdravotnictví Adama Vojtěcha s ním každý chtěl ukořistit společnou fotografii. A našemu tábořskému týmu se to povedlo rovnou dvakrát. Poprvé při předávání cen a podruhé „v soukromí“. Při druhé fotografii si s námi pan Vojtěch začal povídat. Prohodili jsme několik zdvořilostních frází a potom někdo z nás navrhl: „*Mohl byste přijet k nám do školy. Do Tábora.*“ A Ministr odpověděl: „*No vidíte, to bych opravdu mohl. Na Tábořské zdrávce jsem ještě nebyl.*“

Všichni jsme si mysleli, že se jedná jen o planý slib prací vytíženého muže, ale ono ne. Pan ministr využil svého poslaneckého dne v Jihočeském kraji a navštívil naši školu. Před naší budovu přijel tmavou limuzínou s majáčkem, vlastním řidičem a asistentkou. Ve škole už byly shromážděny třídy třetích a čtvrtých ročníků. Pan ministr přijel podebatovat o stavu zdravotnictví v Čechách, pozeptat se na názor budoucích zdravotníků a přiblížit našim žákům práci na ministerstvu a plány do budoucna. Ve třídě byla zajímavá atmosféra, protože většina žáků viděla pana Vojtěcha naživo poprvé.

Svým příjemným vystupováním a zajímavými tématy zaujal spoustu posluchačů. Několik žáků mělo stále nějaké otázky, a tak všechnen společný čas byl vyplněn.

Řešil se např. plat zdravotníků, co nás čeká po škole, jaké jsou pracovní podmínky v českém zdravotnictví a co by do budoucna všechno chtěl změnit.

Po závěrečném projevu byl pan ministr proveden po naší škole. Nakonec jsme se všichni rozloučili a pan ministr se vrátil zpátky do Prahy, aby pokračoval v ministrování.



*Jakub Prokop, 3.A*



## Jaký byl letošní Den otevřených dveří

Jako každým rokem se dne 18. ledna na naší škole pořádal Den otevřených dveří. Již okolo jedné hodiny se k nám přišli podívat první zájemci. My, žáci této školy, jsme pomáhali návštěvníkům orientovat se po škole, informovat případné budoucí studující o tom, co tu děláme, jak to tady u nás probíhá, jak to tu funguje, kde jsou jaké učebny. Zodpovídali jsme všechny otázky. V počítačové učebně byly promítány fotky z různých školních akcí, jako třeba z lyžařského výcviku nebo zájezdů do Chorvatska. Ve druhém patře pak byla ukázka vybavení našich odborných učeben. Zde si mohli zájemci vyzkoušet některé jednoduché činnosti, jako je například změření krevního tlaku. Ve třetím patře si mohli prohlédnout učebnu jazyků. Všude byli k dispozici naši studenti a s pomocí učitelského sboru zodpovídali všechny otázky našich návštěvníků. Jsme velmi rádi za tak hojnou účast a již se těšíme na další setkání.

*Livie Pernicová, 2.A*

## Mikulášská nadílka v nemocnici i s Kiwanis panenkou

Dne 5.12.2018 se vybraní žáci naší školy zúčastnili Mikulášské nadílky v nemocnici. Mezi nimi byly také E. Zemanová a D. Kolářová z 2. A, které jsem požádala o krátký rozhovor.

### Co se vám na této akci líbilo nejvíc?

*Elda:* Ta dětská radost asi.

*Denča:* Děti z nás měly radost.

### V nemocnici bylo víc lidí od nás ze školy. Potkali jste se s někým?

*Elda:* S žádnou jinou třídou jsme se nepotkali. Chodili jsme společně ve skupince po dětském.

*Denča:* Potkali jsme paní učitelku Tenklovou a žáky, co byli na praxi, i ti dostali také malou nadílku.

### Váš názor na průběh?

*Elda:* Líbilo se mi, že jsme se mohli v klidu připravit a potom u každého z dětí být tak dlouho, jak jsme potřebovali. Měli jsme téměř volné ruce a díky našemu super Mikuláši to byla zábava. Děti z toho podle mého názoru měly radost.

*Denča:* Všechno bylo domluveno skvěle díky p. Urbanové, která nám také dovezla naše věci do nemocnice, abychom je nemuseli nést. O programu jsme se dohodli několik dní předem se spolužáky a paní učitelkou.

### Byl k tomu připojen i projekt Kiwanis panenka. Předávali jste také někomu svou panenku?

*Elda:* Ano, panenky jsme přinesli, dali je Mikuláši do košíku a děti si následně vybíraly, která se jim líbila nejvíc.

*Denča:* Ano, děti si mohly vybrat z košíku hraček to, co se jim nejvíc líbilo. Panenky jsme rozdali a největší úspěch měla panenka, která vypadala jako fotbalistka.

### Je nějaký moment, který vám utkvěl v paměti?

*Elda:* Nejspíš to bude právě ta radost v očích dětí, která byla čistá, a když dovyprávěly básničku, následně si mohly vzít odměnu.

*Denča:* Když se s námi jeden chlapec s maminkou chtěli vyfotit, a pak si nás maminka ještě fotila, když jsme odcházeli od nich z pokoje.

### Máte nějaké připomínky na závěr?

*Elda:* Nejspíš ne, jen by podle mě mohlo být víc takových akcí.

*Denča:* Moc se mi to líbilo a myslím si, že i ostatním.



*Markéta Buchvaldková, 2.A*



## Na horách s Markem Vašutem

Po lyžařském výcviku prvních ročníků dostali studenti možnost zúčastnit se jednodenního pobytu na horách v rámci natáčení filmu s Markem Vašutem. Protože tam jeli jako komparz, měli zdarma skipas. Natáčení se odehrávalo na Monínci.



Promrzlí studenti ocenili blízkost restaurace, kde se mohli zahřát a posilnit na další sjezd. Na Monínci bylo sněhu dost. Celodenní sportování bylo zakončeno společnou fotkou s Markem.

*Mgr. Aleš Brothánek*

### SOUTĚŽE

#### Miss sestřička

Ve čtvrtek 28. 3. 2019 proběhlo školní kolo Miss sestřička. Soutěžící řešily jednak psychologický problém, ale také prokazovaly zručnost při aplikaci inzulínu. První dvě žákyně se obvykle účastní krajského kola v Českých Budějovicích, které se konalo 25. 4. 2019. Tentokrát nás reprezentovaly žákyně třetího ročníku Eliška Novotná a Magdalena Sládková, které se umístily na druhém a čtvrtém místě, protože „zlatá“ Daniela Lukuczová a „bronzová“ Petra Vaňková se ve stejném termínu účastnily jiné školní akce. Krajského kola se účastnilo celkem 12 soutěžících z Českých Budějovic, Písku, Českého Krumlova, Jindřichova Hradce a Plzně.



*Ing. Zdeněk Flachs*



## *Síla okamžiku*

Každý z nás se jednou za život potkal nebo potká se smrtí. V naší zdravotnické profesi je ovšem styk s tímto jevem častější a myslím si, že ať už chceme nebo ne, vždy to v nás zanechá špatnou vzpomínku. Samozřejmě jako zdravotníci se s tím musíme umět vyrovnat, ale nejsme roboti a máme také nějaké pocity, které v nás občas vyvolají obavy ať už o sebe samotné, nebo o někoho blízkého. Na druhou stranu je to pro nás nepřijemná zkušenost, která nám do budoucna pomáhá pochopit koloběh života.

Ve čtvrtek jsem šla, stejně jako každý týden, na praxi. Měnilo se nám oddělení, takže na ONP jsem byla poprvé. Dobře jsem věděla od svých spolužáků, jací pacienti mě tam čekají a také, že to nebude lehká práce. Po příchodu na oddělení nám paní učitelka ukazovala, kde najdeme všechny pomůcky a kde jsou pokoje. Pak už jsme se rozdělili do trojic a přidělili nám pokoje. Já se Zuzkou a Eliškou jsme dostaly pokoj číslo dva, na němž na nás už čekali čtyři starší pánové. Dva z nich potřebovali jen naši pomoc, jinak se o sebe dokázali postarat sami, ale zbylí dva pacienti- pan Josef a pan Jaromír- na nás byli zkrátka odkázaní. Oba dva jen nehnutě leželi, očima hleděli do stropu a pusy měli dokořán otevřenou.

Čtvrtek na ONP znamená, že vezmeme všechny pacienty do sprchy a snažíme se je umýt a zajistit pohodlí. Jako první šel na řadu pan Jaromír, který se pokoušel občas něco říct. Vždycky jsem se snažila trpělivě naslouchat a pochopit, co mi říká, ale ne vždy mu bylo rozumět. Když jsem pana Jaromíra přivezla zpátky na pokoj, tak jsem se mu snažila učesat vlasy a ostříhat nehty. Nakonec jsem si stoupla vedle jeho postele. Hladila jsem ho po tváři a jen jsem přemýšlela nad tím, jak hrozné musí být jen ležet a čekat. V tom na mě začal mluvit a to jsem mu, bohužel, rozuměla slovo po slově. Povídal: „Sestřičko, kolikátého dneska je?“

„Šestého prosince, včera byli čerti.“ odpověděla jsem. A pak přišla věta, kterou nemůžu dostat z hlavy „Já už nic nechci sestřičko, já umřu.“ Nebyl to první člověk, od kterého jsem něco takového slyšela, ale v tu chvíli jsem se zarazila. Snažila se dělat, jako bych nic takového neslyšela.

Pana Josefa v ten samý okamžik přivezly spolužačky ze sprchy. Paní učitelka nás pochválila, ale připomněla, že bude třeba pána ještě oholit, a tak jsem se do toho vrhla. Pan Josef už ani nemluvil. Jen občas dokázal kývnout hlavou, když jsem mu dávala napít. Ať už to byl pan Josef nebo pan Jaromír nebo kdokoliv jiný, pokaždé jsem se snažila vidět nějaké „světýlko“ v jejich očích. Při pohledu na staré, vyhublé a vrásčité tělo, které jen leží, začnu přemýšlet nad tím, jestli v té staré schránce je ještě nějaká dušička křičící o pomoc a snažící se vši silou udělat jakýkoliv pohyb, ale svaly už neposlouchají a chtějí jen spát.

Na konci dne jsme předávali pokoje a loučili se s pacienty. Zastavila jsem se mezi dveřmi a mlčky pozorovala dva bezmocné muže. Zase mě to donutilo zamyslet se nad tím, co se asi honí v hlavě takovému člověku odkázanému jen a jen na naší pomoc a jestli při pohledu do stropu počítá každou vteřinu a čeká, kdy se dostane před svůj poslední soud...

Vyšla jsem z nemocnice a snažila se udělat přesně to, co nás učili už od prvního ročníku – starosti a problémy, které nás potkají v nemocnici také v nemocnici nechat a netahat si je do osobního života. Ten den se mi to opravdu dařilo a já se tak těšila na další, až se budu zase moct starat o pana Josefa s panem Jaromírem.

V pátek po příchodu do nemocnice jsem běžela rovnou na pokoj číslo dva pozdravit své pacienty, ale když jsem vešla do pokoje, tak jedna postel chyběla. Postel pana Jaromíra. Samozřejmě mě hned napadlo, že může být na nějakém vyšetření, ovšem paní učitelka mě vyvedla z omylu. „Pan Jaromír zemřel dnes nad ránem,“ oznámila se smutkem v hlase.



V tu chvíli jsem začala myslet na to, jak jsem se o něj ještě včera starala. Mrzelo mě to. I když to pro něj určitě bylo vysvobození. Snažila jsem se to přejít a nemyslet na to, ale stejně mi z toho bylo smutno. Přistoupila jsem tedy k posteli pana Josefa, abych ho pozdravila a řekla mu, co ho dnes čeká. Chytla jsem ho za ruku a palcem jsem ho hladila po hřbetu dlaně. Paní učitelka, která v tu chvíli stála u postele jiného pacienta, se podívala na mě a pana Josefa. Díky své dlouholeté praxi poznala, že se něco děje.

Beze slova tak přistoupila k posteli a sahala na krk a později na zápěstí panu Josefovi, aby nahmatala puls. Bylo mi jasné, že se stalo to nejhorší, a proto jsem okamžitě běžela pro tlakoměr, ten nám už nic neukázal. Paní učitelka na mě pohlédla a řekla: „Dojděte pro doktora, aby konstatoval smrt.“ Nevěděla jsem, jak dát nohy do pohybu nebo co říct. Zasáhlo mě to. Muselo se to stát před chvílí, protože jeho ruka byla pořád teplá. Při této myšlence mi tělem projela zima, ale musela jsem se vzchopit a udělat vše, co bylo potřeba.

A v čem pomohla mně tato zkušenost? Pokud i Vám zemřel někdo blízký například prarodiče, jsem si jistá, že Vám všichni říkali: „Neboj se, teď už je babičce/dědečkovi lépe, už necítí bolest.“ Ale pro Vás to byla slova, která Vám místo útěchy přinesla další vlnu smutku. Pana Jaroslava a pana Josefa jsem znala jeden jediný den a za ten jeden den jsem opravdu pochopila, co znamená vysvobození smrtí.

Smrt je součástí naší práce, a i když vím, že to nebylo naposledy, co jsem se s ní setkala, tak na okamžik, jako byl tenhle, nikdy nezapomenu.

Víte, člověk má na zemi vyhrazený svůj čas, ale ,bohužel, nikdo nedokáže říct, kdy přijde poslední nádech a výdech. Myslím si, že život člověka skončí pro to, aby další mohl začít. Stejně tak, jak to bylo v případě mého pradědy a mě. Nikdy jsem ho nepoznala, protože zemřel týden před mým narozením. Maminka mi o něm vyprávěla, že kdysi hrával hokej a později ho i trénoval. Není to náhodou důvod, proč i já, přestože jsem holka, hraju hokej? Co když pradědeček odešel, ale jeho dušička se vloudila do mého těla, aby mi předala zkušenosti?

*Kristýna Bláhová, 3.A (vítězka psychologické soutěže)*

## DOMÁCÍ I ZAHRANIČNÍ EXKURZE A ODBORNÉ STÁŽE

### **Projekt GOALS – Turecko – Manisa** *(den po dni)*

V rámci projektu GOALS se uskutečnilo poslední mezinárodní setkání v termínu 9. – 15. 6. 2019, tentokrát v atraktivní a exotické destinaci jakou je Turecko. Projekt GOALS měl za cíl podporovat mladé lidi ve sportovních aktivitách prováděných hlavně ve venkovním prostředí, zlepšit jazykové a sociální dovednosti. Naši školu tentokrát reprezentovalo osm studentů a tři pracovníci školy. Partnerská turecká škola pro nás připravila velmi pestrý a nezapomenutelný program.

9. 6. Odjezd z Tábora na letiště do Vídně a let přes Istanbul do Izmiru. Odtud jsme se přesunuli autobusem do města Manisa, kde si naše studenty převzaly turecké rodiny, u kterých byli čtyři noci ubytováni.

10. 6. V Ataturk Youth Centru následoval úvodní ceremoniál a přivítání všech týmů a prohlídka partnerské školy. Odpoledne jsme se vydali na výlet k hoře Spilos, která je opředená mnoha antickými legendami. Večer jsme si mohli odpočinout při hostině v hotelu Anemon.

11. 6. Studenti celý den pracovali na společných aktivitách zahrnutých v projektu, a poté byl čas na nákupy a prohlídku města Manisa.



12. 6. Středeční program byl nabitý sportovními aktivitami, dopoledne přednáška o lukostřelbě a samotná střelba na terč, odpoledne zumba a basketbal v mezinárodních týmech.

13. 6. Ve čtvrtek nás čekal přesun z Manisy do turistického letoviska Kusadasi. Cestou jsme navštívili Efez, jedno z velkoměst íónského Řecka. Odpoledne jsme se ubytovali v kempu přímo u moře a vyrazili jsme na cyklovýlet podél slunečného pobřeží Egejského moře.

14. 6. Pro všechny účastníky nejpříjemnější den, protože nás čekal celodenní výlet na katamaránu pro 250 osob s občerstvením a několika zastávkami na koupání v okouzlivých zálivech tamního moře a plavbou podél řeckého ostrova Samos.

15. 6. Poslední den jsme se rozloučili s Tureckem ranní koupelí v Diově jeskyni (Zeus Mağarasi). Voda v této



jeskyni podle pověsti omlazuje ☺, v létě chladí a v zimním období umožňuje příjemné osvěžení a možnost si zaplavat. Vše krásné musí někdy skončit, po této atrakci nás čekala dlouhá cesta domů.

Tímto bych chtěl poděkovat všem zúčastněným za vzornou reprezentaci školy a doufám, že v budoucnu budeme mít opět možnost díky projektům Erasmus+ poznat jiné cizí země. Neboť jak říká jedno somálské přísloví – *Člověk, který necestuje, nemá*

*oči.*

*Mgr. Aleš Brothánek /spoluautor projektu/*



## Za vojáky na zkušenou do VÚ Hradiště

Stejně jako vloni jsme i letos využili nabídky AČR účastnit se jednodenního výletu za vojáky na jejich cvičení v Doupovských horách ve vojenském újezdu Hradiště. Několik dní před touto akcí naši školu navštívil rtm. Lukeš z dělostřeleckého oddílu v Jincích, který tam pracuje jako zdravotnický záchranář.

Seznámil nás se strukturou zdravotnické služby v armádě ČR a obohatil nás o spoustu vědomostí z oblasti první pomoci. Navnadil nás natolik, že jsme se samotného výletu na jejich vojenské cvičení nemohli dočkat. Dne 18.2.2019 nastal očekávaný den D. Po dlouhé cestě jsme konečně dorazili na místo určení. Po prvotním varování, že nás čeká zima

i k mínus dvaceti stupňům, jsme všichni vylezli z autobusu zabalení až po uši. Překvapením pro nás bylo úžasné teplo a sluníčko. Po přivítání se s vojáky jsme se přesunuli ke zdravotnické jednotce, kde jsme byli rozděleni do skupin. Všude nás provedli a vše nám ukázali. Poté jsme byli svědky dobře připravené bojové rozehry. Bylo to neuvěřitelné. Nejdříve simulace boje v dálce, střelba, a





poté začali přivážet zakrvácené křičící zraněné a “třídít” je podle priorit ošetření. Po celou dobu nám byl umožněn pohyb téměř všude, abychom na vše dobře viděli. Řekla bych, že vojáci jsou svým způsobem také skvělí herci.



U některých jsme i zapochybovali, jestli jde stále ještě o hru či nikoliv. Jakmile všechny zachránili nebo stabilizovali, bylo cvičení téměř u konce. Vše muselo proběhnout velice rychle a koordinovaně. Jde přeci o záchranu lidských životů a to se vojákům podařilo. Na závěr naší návštěvy jsme dostali neskutečně dobrý guláš s těstovinami a teplý čaj. Po cestě domů nás paní učitelka Urbanová dokonce dokázala vyzkoušet i z odborných pojmů. Prý aby cesta rychleji utekla a nebyla nudná. Bohužel, jedničky nerozdávala. No, bohudík, pětky také ne ☺. Ještě jednou děkujeme všem, kteří nám takovou zkušenost umožnili.

*Markéta Buchvaldková, 2.A*

## První ročníky praktických sester zavítaly do lázní v Bechyni

Začátek června byl ve znamení exkurzí. Tentokrát jsme zavítali s oběma ročníky prváků do lázeňského zařízení v Bechyni. V rámci předmětu Výchova ke zdraví, kde se mimo jiné věnujeme také Balneoterapii a lázeňské péči, jsme velmi uvítali možnost, navštívit tyto krásné lázně osobně. Už při vstupu do budovy lázní nás opojila úžasná vůně bylin, která se rozlévala snad do všech koutů. Naše průvodkyně, vrchní sestra Mgr. Magličová, nás provedla celým zařízením a zodpověděla každý náš dotaz. Vysvětlila nám chod lázní a provedla všemi procedurami, které v lázních poskytují. Velmi nás zaujala procedura, jejímž účelem je tlumení bolesti. Jedná se o tzv. plynové injekce. Podstatou této procedury je aplikace malého množství lékařského CO<sub>2</sub> pod kůži do míst, kde klient pociťuje bolest. Efekt je prý velmi dobrý a touto metodou lze dosáhnout úlevy až na tři měsíce.



*Mgr. Eva Urbanová, DiS.*

## Návštěva studentek Lékařské fakulty UK v Plzni



Dvě studentky naší školy využily možnosti zapsat se do letošní Juniorské univerzity Lékařské fakulty UK v Plzni. 15. 12. 2018 v brzkých ranních hodinách vyrazily na první přednášky do Plzně. V mrazivém dnu je čekala plná posluchárna s přednáškami o výhledech medicíny pro 21. století a o zajímavostech z vědy a výzkumu lékařské fakulty. Před obědem si spolu s ostatními studenty prohlédly Onkologickou kliniku Fakultní nemocnice v Plzni, v níž navštívily nejen ambulantní část, ve které je pacientům aplikována chemoterapeutická léčba, ale také podzemní prostory, ve kterých probíhá ozařování. Následovala ještě prohlídka pavilonu





zobrazovacích metod, kde si studentky prošly 3 důležitá pracoviště: magnetickou rezonanci, CT a PET/CT. Na všech pracovištích se studentům dostalo fundovaného výkladu od profesorů a lékařů fakulty. V lednu budou ještě následovat přednášky o urgentní medicíně a nádorových a cévních onemocněních. Oběma děvčatům držíme palce ve studiu, které jim pomůže rozšířit znalosti potřebné pro další studium a posléze praxi ve zdravotnických oborech.

*Mgr. Lenka Jedličková*

## DALŠÍ AKTIVITY A PROJEKTY

### Projekt EDISON

Druhý týden v únoru na škole probíhal projekt EDISON. Tento projekt má za úkol spojit mladé lidi a seznámit je se zvyky, tradicemi i aktuálním děním v jiných zemích.

Tento rok k nám přicestovalo sedm cizinců. Byli to reprezentanti z Ruska, Turecka, Číny, Indonesie, Alžírsko, Gruzie a Brazílie. Měli pro nás připravené prezentace o jejich zemích. Celý program probíhal

v angličtině, avšak někteří cizinci nás obohatili o základní slovíčka z jejich mateřského jazyka. Na oplátku jsme měli pro cizince připravené své prezentace, ve kterých jsme je seznamovali se zvyky, tradicemi, dětskými hrami, ale i hudbou pocházející z České republiky. Na konci týdne jsme měli

U studentů měl projekt EDISON úspěch.



možnost ochutnat jejich národní jídlo a naposledy si s nimi

*Markéta Buchvaldková, 2.A*

### Tříkrálová sbírka v Táboře

Mnoho lidí si myslí, že je to jen takové „žebříání“ o peníze. Ale již málo lidí ví, jak jsou tyto peníze využity. Peníze, které se při této sbírce získají, jdou všechny na pomoc nemocným, znevýhodněným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším sociálně potřebným skupinám lidí, a to zejména v regionech, kde taková sbírka probíhá. Nejméně desetina výnosu sbírky je každoročně vyčleněna také na humanitární pomoc

do zahraničí. Do Tříkrálové sbírky byly zapojeny děti ze základních škol a také naši žáci. Vybírali i nevidomí lidé, kteří se do této akce také zapojili. Dne 29. 1. proběhlo vyhlášení výnosu sbírky na základní škole Bernarda Bolzana, kde se promítaly fotografie z celé akce. „Senioři v G-centru byli nadšení. Ta radost v jejich očích i to, jak s námi vzpomínali na text naší písničky, se kterou jsme procházeli městem, byla úžasná. Vyslechli jsme si i pár zajímavých příběhů. Bylo skvělé, že se zapojili i mladší studenti“, podotkla k celé akci Markéta Buchvaldková z 2.A. Dívčákům ze 2.B se akce také velice líbila, i za pochmurného počasí si tento den velice užily.

*Lívia Pernicová, 2.A*



## Tyfloservis

Dne 4.3. naši školu navštívili zástupci z dobrovolnické organizace Tyfloservis, která se zabývá profesionální pomocí lidem s postižením zraku. Pomáhá jim zapojit se do běžného života, aby mohli být samostatní a nezávislí. Této přednášce se účastnily třídy 2.A a 2.B v rámci předmětu ošetřovatelství.



Viděli jsme různé pomůcky, které nevidomým lidem usnadňují život- například telefon s namluvenými aplikacemi a čísla, šachy pro nevidomé, bílou slepeckou hůl, osobního vodícího psa jménem Jackie, ze které byli všichni nadšení. Bylo krásně vidět, jak se pes chová, když je tzv. „v práci“ a když má „volno“. Také jsme si mohli vyzkoušet různé upravené brýle, které simulovaly například šedý zákal, slabozrakost, barvoslepost, světloplachost až úplnou nevidomost.

Tato přednáška byla velice poučná, a my jsme se dozvěděli, jak se s chovat k nevidomým lidem a jak jim pomáhat

*Lívía Pernicová, 2.A*

## **DOBROVOLNICTVÍ**

*Na naší škole funguje Program Senior, který zajišťuje Farní charita Tábor. Zájemci se mohou přihlásit již v prvním ročníku. Pracují ve svém volném čase a záleží pouze na nich, kolik času věnují této činnosti. Mohou pracovat se seniory i s postiženými dětmi. Hlavní náplní jejich práce je smysluplně využít volný čas klientů. Více informací naleznete na webových stránkách naší školy.*

*Bc. Marie Kmínková /koordinátorka projektu/*

## Setkání dobrovolníků

Setkání dobrovolníků, kteří docházejí do G-centra Tábor a jsou zapojeni do programu „Senior“, proběhlo 29.5.2019. Za vykonanou obětavou a užitečnou práci s klienty G-centra obdrželi všichni certifikát. Při drobném občerstvení měli možnost se vyjádřit, jak je dobrovolnická činnost obohacuje a jaké má i případné zápory. Mgr. Ivana Hašplová (Dobrovolnické centrum Tábor) při té příležitosti předala novým zájemcům smlouvy o dobrovolnictví.

Všem moc děkuji a těším se na další spolupráci v novém školním roce.



*Bc. Marie Kmínková*



## Kamba festival 2019



Ve dnech 7.6. – 9.6.2019 se v tábořském společenském domě Střelnice uskutečnil třetí ročník zdravotnického KAMBA festivalu. Jednalo se o setkání nejen zdravotníků, kteří se mohli zapojit do workshopů, poslechnout si přednášky nejlepších odborníků z ČR a také se inspirovat při rozhovorech se zajímavými a tvůrčími lidmi. Hlavní program doplňovala hudba a relaxace.

Letos pomáhali naši dobrovolníci už ve čtvrtek 6.6., a to při přípravě květinové výzdoby ve všech místnostech i v přilehlé střelnické zahradě.

Na celé akci se podílelo 21 našich žáků ze tříd 1.A, 1.B, 2.A, 2.B, 2.C a 3.A. Všem vyslovuji velký dík a pochvalu.

*Bc. Marie Kmínková*

## Kurz tejpování



Někteří žáci i učitelé využili skvělé nabídky účastnit se základního kurzu tejpování uskutečněného přímo v naší škole, který vedl Bc. Tomáš Nedoma ze Školy tejpování. Kurz trval dva dny v celkovém počtu šestnácti hodin. Zájemců bylo nakonec natolik, že byl kurz zorganizován hned dvakrát. Naučili jsme se zde svalové, kloubní, korekční a lymfatické techniky tejpování. Každý účastník kurzu na závěr složil praktickou zkoušku a po jejím úspěšném složení obdržel certifikát o jeho absolvování. Z kurzu jsme odcházeli polepení barevnými tejpovacími páskami od hlavy až po paty. A snad nebylo místo, které bychom vynechali. Dozvky kurzu však přišly

v okamžiku, kdy jsme se pokoušely naše těla osvobodit z vrstev tejpů 😊. Ale i přes tuto „drobnou depilaci“ jsme za příležitost rozšířit si znalosti a vědomosti v této oblasti velmi rádi.

*Mgr. Eva Urbanová, DiS.*

## SPORTOVNÍ ÚSPĚCHY NAŠICH ŽÁKŮ

### Silový čtyřboj

Dne 21.2.2019 nás naše děvčata reprezentovala v silovém čtyřboji. Družstvo bylo složeno z L. Moravcové, K. Vonešové, V. Chlaňové a E. Novotné. Děvčata si vedla velice dobře a nakonec se vrátila s krásnou stříbrnou medailí. Děkujeme.

*Mgr. Tomáš Kolář*



## Volejbal v zahraničí

Dne 12.12.2018 se naše škola zúčastnila mezinárodního turnaje ve Volejbalu. Konal se v rakouském Gmündu. Naše zdrávka byla postavena proti HAK Gmünd a Gymnasium Gmünd. Naše žacky velice úspěšně bojovaly a za podpory 2.A se jim podařilo vyhrát. Po zaslouženém vítězství šly některé nakupovat a pár děvčat se šlo koupat do aquaparku Solen Felsen Bad. Ještě jednou děkujeme za skvělou reprezentaci nejen naší školy, ale celkově i České republiky.

*Mgr. Tomáš Kolář*

## Urputné zápolení na dračích lodích



V pondělí 17. června 2019 se uskutečnil již 5. ročník závodu dračích lodí a naše škola se již po třetí těchto závodů také zúčastnila. Celkem se závodu zúčastnilo 5 středních škol. Složili jsme posádku, která se skládala z poloviny z chlapců

a z poloviny z dívek + 2 učitelé. Počasí nám letos přálo

a skvěle jsme zajeli obě rozjízdky. V součtu obou časů jsme byli dokonce nejlepší a postoupili jsme do boje o medaile. Zde jsme se úspěšně prali s oběma dalšími posádkami, ale jen o malinký kousek jsme skončili až na 3. místě. Ale byl to opravdu krásný závod a již se připravujeme na další ročník☺

*Mgr. Tomáš Kolář*

**Vydavatel:** Střední zdravotnická škola Tábor, **Web. stránky:** [www.szs-tabor.cz](http://www.szs-tabor.cz), **Tisk:** TRIA, v. o. s., Olbramovice, **Adresa redakce:** Mostecká 1912, 39041 Tábor, **tel.:** 381 252 514, **Odpovědní redaktori:** Mgr. Eva Urbanová, DiS., Mgr. Jindřiška Černá; **Redakční rada:** Eva Marie Vodičková 1.B, Veronika Mandrysová 1.B, Markéta Buchvaldková 2.A, Lívia Pernicová 2.A, Tereza Kotrbáčková 2.A, Jakub Prokop 3.A, Irena Košťáková 3.A, **Připomínky a náměty:** tel.: 381 252 514, **e-mail:** [skolni.zpravodaj.szs@gmail.com](mailto:skolni.zpravodaj.szs@gmail.com)  
**Školní zpravodaj vychází v tištěné i elektronické podobě (viz webové stránky školy)**